

אֲלֵימֹכֶךָ גְדוֹל הַדּוֹר הָיָה, וְרֵאיוֹ לַעֲמוֹד עַל
עַצְמוֹ, וְעַל אַחֲרִים. פִּיּוֹן שְׂרָאָה
הָרַעַב, מִיַּד בְּרַח. לְפִיכֶךָ נַעֲנֵשׁ.
מִבֵּית לֶחֶם יְהוּדָה - מִמְּקוֹם
סְנֵהדְרֵי גְדוֹלָה, מִהַנְּבִיעָה שֶׁל
הַתּוֹרָה שְׁשָׁם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
(שְׁמוּאֵל-ב כג) מִי יִשְׁקֵנִי מִיָּם מִבּוֹר
בֵּית לֶחֶם אֲשֶׁר בַּשָּׂעַר.

זוה עקר רגליו מנביעת התורה
של בית לחם יהודה, לגור בשדי
מואב, ומשום כך נענשו. ואתה
רבי, גלית עצמך במקום
שנובעים החברים מעינות של
תורה פאן? אמר, ברוך הרחמן
ששלחני לכאן לשמע את דבריך.
רבי בון היה הולך יום אחד
בדרך. פגש בו תינוק אחד. אמר
לו: רבי, התרצה שאלך עמך
בדרך. ואשמש לפניך בדרך הזו?
אמר לו: לך. הלך אחריו.

עד שהיה הולך, פגשו בו רבי
חייא ורבי אבא ורבי יודא ורבי
יוסי. אמרו לו: אתה לבדך, ואין
מי שיטען אחרריך? אמר להם:
תינוק אחד פאן שהולך אחר.
אמר רבי חייא: פדאי היית
שתתחייב בנפשך, שאין עמך עם
מי שתדבר בדברי תורה. ישבו
בשדה פחת אילן אחד.

פתח רבי חייא ואמר, (משלי ד)
וארח צדיקים פאור נגה הולך
ואור עד נכון היום. ההולך בדרך
צריך להיות עמו מי שידבר
בדברי תורה. וכן דרכן של
צדיקים, הולך ואור, הולך ועמו
דברי תורה, שפתיב (שם ו) ותורה
אור. עד נכו"ן היום, עד
שתשתתף עמו השכינה ולא תזוז
ממנו. ששנינו, בכל מקום שיש
דברי תורה, שכינה שם, שנאמר
(שמות כ) בכל מקום אשר אזכיר
את שמי וכו'.

פתח רבי יהודה ואמר, (משלי א)
רפאות תהי לשרך וגו'. התורה

אֲלֵימֹכֶךָ גְדוֹל הַדּוֹר הָיָה, וְרֵאיוֹ לַעֲמוֹד עַל
עַצְמוֹ, וְעַל אַחֲרִים. פִּיּוֹן שְׂרָאָה
הָרַעַב, מִיַּד בְּרַח. לְפִיכֶךָ נַעֲנֵשׁ. מִבֵּית לֶחֶם
יְהוּדָה, מִמְּקוֹם סְנֵהדְרֵי גְדוֹלָה, מִנְּבִיעוֹ
דְּאוּרֵייתָא דְתַמְזָן. כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, (ש"ב כג טו) מִי
יִשְׁקֵנִי מִיָּם מִבּוֹר בֵּית לֶחֶם אֲשֶׁר בַּשָּׂעַר.

וְדָא עֲקַר רַגְלוֹי מִנְּבִיעוֹ דְּאוּרֵייתָא דְּבֵית לֶחֶם
יְהוּדָה, לְגוֹר בְּשַׂדֵּי מוֹאָב, וּבְגִין כֶּךָ
אֲתַעֲנֵשׁוּ. וְאַנְתְּ רַבִּי, גְּלִית גְּרַמְךָ בְּאַתְרֵי דְנַבְעִין
חֲבַרְיָא מִבּוּעֵי דְאוּרֵייתָא הַכָּא. אָמַר, בְּרִיךְ
רַחֲמָנָא דְשִׁדְרַנִּי הַכָּא, לְמִשְׁמַע מִיְלִךְ.

רבי בון, הוה אזיל יומא חד באורחא, פגע
ביה חד ינוקא. אמר ליה, רבי, תפיעי
דאיתך עמך באורחך, ואשמש קמך בהאי
אורחא. אמר ליה, זיל. אזל אבתריה.

עד דהוה אזיל, פגעו ביה, ר' חייא ורבי אבא
ורבי יודא ור' יוסי, אמרו ליה, את
בלחודך, ולית מאן דטעין בתריך. אמר לון,
חד ינוקא הכא דאזיל אבתראי. אמר רבי חייא,
פדאי הוית לחוב בעצמך, דלית עמך עם מאן
דתשתעי במילי דאורייתא. יתבו בחקלא תחות
אילן חד.

פתח ר' חייא ואמר, (משלי ד יח) וארח צדיקים
פאור נגה הולך ואור עד נכון היום.
ההולך בדרך צריך להיות עמו, מי שידבר
עמו בדברי תורה. וכך דרכן של צדיקים,
הולך ואור, הולך, ועמו דברי תורה. דכתוב,
(שם ו כג) ותורה אור. עד נכו"ן היום, עד
שתשתתף עמו השכינה, ולא תזוז ממנו.
דתנינן, בכל מקום שיש דברי תורה, שכינה
שם. שנאמר, (שם כ כד) בכל מקום אשר אזכיר
את שמי וכו'.

פתח רבי יהודה ואמר, (משלי ג ח) רפאות תהי